

Vissza a Kereszthez – A reformáció kiteljesítése

Lecsapott a villám – pontosan a fiatal joghallgató Luther Márton előtt. Mi lett volna, ha egyenesen belé csap a villám? Hol találta volna magát? Ez lett élete legfontosabb kérdése. Olyan kérdés ez, amit egyikünk sem tud kikerülni, csak akkor, ha Istent teljesen kizárta életéből. Luther számára ez a tapasztalat élete nagy fordulópontjává vált: az egyház nagy reformátorává emelkedett.

Erős vár?

Erős vár a mi Istenünk ... Eltölti-e szívünket protestáns hitünk büszkesége, amikor e híres sorokat énekeljük? Luther nem így volt vele. Kétségbeesve és nagy szükségben írta őket. A minden oldalról reá nehezedő terhektől szorongattatva tette szép hitvallását: Isten védelme elég az egyháztól és az államtól egyszerre rázúduló ellenségesség szemben.

Lutherben fél sem merült, hogy Isten létét megkérdőjelezze. Tiszában volt azzal, hogy egy napon mindannyiunk a Szent Isten előtt fog számot adni életéről. Ez a tudat örömet adott Luthernek: olyan kincset fedezett fel, amiért minden szenvedést hajlandó volt vállalni és e világ örömeiről boldogan mondott le érte. Ez a kincs az a bizonyosság volt, hogy Isten örökkön örökké megmaradó királyságára életében és halálában teljesen rábízhatta magát!

Milyen királyságra gondolt? Isten Királyságára, amit keresztyének nemzedékei vártak buzgón mindenütt – boldogságban vagy szomorúságban, jólétben vagy szegénységben, szenvedések és üldözések közepette. Kétezer éven keresztül a keresztyéneket egyesítette az Úr imája: *Jöjjön el a Te Országod!*

De a fiatal, Isten Lelkétől vezetett Luther tudta, hogy csak akkor jöhet el Isten Országá, ha az egyház gyökeres fordulatot vesz. Az egyház van alávetve az Írásoknak, és nem fordítva: **SOLA SCRIPTURA!** – vissza Isten szavához!

Sr. Joela Krüger

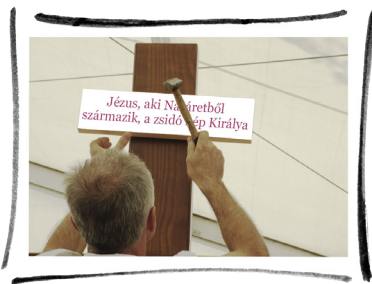
Örökség és teher

A reformáció korának ismerői egyetértenek: a fiatal Luther Márton szimpatikusabb az idősnel. A mai napig is nehéz megmagyarázni az élete utolsó húsz évében beállt irracionális változást. Mi lehet e mögött?

Bármilyen kiváló is volt korai szolgálata, Luther egyre agresszívabbá vált minden vonatkozásban. Késői publikációi tele vannak vulgáris, pusztító támadásokkal a zsidókkal szemben, amelyekkel csak tovább írta az egyház történelmébe égetett mintát. A megújulás és új kezdet helyére az antiszemitizmus legdurvább kitörése lépett: a mai napig látható ennek köbe vésett formája: magasan fent éktelenkedik Luther templomán Wittenbergben. Igazolhatja-e az „emlékezetkultúra” ápolása egy olyan „műalkotás” megőrzését, aminek felirata nyíltan gúnyolja Istent magát és választott népét is? Egy templom lenne a megfelelő hely egy ilyen „tan” számára?

Letölthető

Hasonlóan egy internetes applikációhoz, évszázados magatartásformák minket is programoznak és befolyásolnak. Azonnal letöltődnek és szinte észrevétlen módon hatással vannak gondolkodásunkra. Bár fontos, hogy az alapvető teológiai kérdéseket intellektuális szinten tisztázzuk, ezek nem feltétlen jutnak el a mögöttes berögzült magatartásainkhoz: maga a „rendszer” nem tisztul meg a romlott programtól.

Intellektusunk teljes személyiségünknek csak kicsiny részét fedi. Pedig egész valónkkal a Krisztus Jézus uralma alatt kell élnünk: testünkkel, lelkünkkel, szellemünkkel. Csak így lehet mozgásba hozni a megbékélésnek egy mély és tartós folyamatát: **SOLUS CHRISTUS!**

Mintha egy ikonra klikkeltek volna, Luther után 400 évvel egy ősi program újra-aktiválódott. Egy másik képpel élve, egy szunnyadó vulkán, ami már kihaltnak tűnt, egyszerre teljes erőből tört ki. Pusztító lávafolyamok

áradtak Németországból az egész világra. Kevés kivétellel a német állam és az egyház teljessége egyesült a zsidók gyűlöletében. Pontosan úgy, ahogy máshol, horogkeresztek emelkedtek fel a Luther által leginkább azonosítható helyek fölé is: Wartburgban, Eisenachban és Wittenbergben.

De hát nem volt már elég ezzel a „szoborral” foglalkozni, most, hogy ez a barbárság már csupán történelem, és a vulkán nem jelent többé veszélyt?

Vissza az „alapító okirathoz”

Hacsak nem Urunk, Jézus Krisztus keresztje áll magasan az egyház középpontjában, ugyanez a vulkán bármikor kitörhet megint, kiontva pusztító folyamatát.

A Golgota hegyén egy cím állt odaszögezve megfeszített Urunk feje felett: **NÁZÁRETI JÉZUS, A ZSIDÓK KIRÁLYA**. Több mint 2000 évvel ezelőtt a római helytartó, Poncius Pilátus által három nyelven is felírta, a cím gúnyos szándékot fejezett ki. A mai napig számos katedrálisban, egyházban megtaláljuk a rövidítést: **INRI** (latinul: JESUS NAZARENUS, REX JUDÆORUM).

A felirat a kereszténység Urára utal mindenütt. Hálás szívvel fogadtuk el megváltó művét a Golgotán, azokra az alapokra építettünk, amit csak Ő fektethetett le. Ám ebben a folyamatban elvesztettük szemünk elől a kulcsfontosságú dokumentumot, az „alapító okiratot”. Az evangéliumok pontosan feljegyezték a feje fölé rögzített felirat szövegét. A tények világosak: Jézus, aki Názáretből származik, a zsidó nép Királya.

Feledékenységünk rettenetes következményekkel járt. Utat készített a felfoghatatlannak. A keresztények évszázadokon át minden akadály nélkül brutálisan üldözték Isten választott népét. A kereszténység jövője szempontjából a kulcskérdés, hogy fel tudjuk-e ismerni az INRI felirat valódi jelentését, és az abból következő valóságot: a Megváltónk zsidó identitását.

Szenteltesék meg a Te neved!

A vulkán továbbra is morog! Tőlünk, keresztényektől függ, a hit bármely ágazatához, bármely néphez tartozunk is, hogy megelőzzünk egy újabb kitérést. Gyülekezzünk össze annál a helynél, ami a leginkább meghatározza identitásunkat: a Keresztnél. E folyamat legfontosabb része, hogy felismerjük: szenvedése legszörnyűbb részleteit Jézus a pogányok kezétől szenvedte el: a rómaiaktól. Az ostromzás, a halálos ítélet, a töviskoronával történő megkoronázás és a keresztre feszítés mind annak a vádnak az alapján történt, hogy Jézus a zsidó nép királya.

Jézus tanított minket így imádkozni: Szenteltesék meg a Te neved. Elkövetkezik-e, hogy a mi Urunk kigúnyolása és megalázása végre a zsidó nép Királyának tiszteletévé és dicsőségévé fordul át? Össze tudunk-e fogni, hogy együtt letegyünk egy egységen alapuló mérföldkövet, amit nem lehet szem elől téveszteni?

Van egy másik út is, ami által továbbvihetjük a reformáció igazi szellemét. Konkrétan is kérhetjük Istent. A mi Urunk, Jézus Krisztus nem más, mint Isten Fia: Ábrahám, Izsák és Jákób Istenének Fia. Amikor közösen imádkozzuk a Hitvallást, csatolhatunk hozzá egy rövid záradékot a szívünkben: "... aki fogantatott a Szentlélektől, született Szűz Máriától, hogy a nemzetek világossága legyen és dicsősége népének, Izraelnek (lásd Lukács 2:32).

Egy fontos lépés előre

Luther Márton 95 tézise közül a hatvankettedik így szól: Az egyház igazi kincse Isten dicsőségének és kegyelmének a legszentebb evangéliuma. Ez visszavezet hitünk szívéhez: a nekünk adott kegyelemhez. Az ingyenes kegyelemhez. A meg nem érdemelt kegyelemhez, a kegyelemhez, ami a legnagyobb bünt is befedi. **SOLA GRATIA!**

Az ingyenes azonban nem jelenti azt, hogy a kegyelem olcsó vagy értéktelen. A kegyelem ezen ajándékának teljes jelentőségében a próbák által kell igazolódnia. Szükséges, hogy mélyen horgonyt vessen életünkben, hogy felfedezhessük a megújulás belső titkát:

Názáreti Jézus, a zsidó nép Királya, jobban szeretnék ismerni Téged. Vedd el a leplet Személyedről, önmagamról, a vallásos világ konfliktusairól és káoszáról, a hatalmas problémákról, amik szorongatják világunkat. Légy irgalmas hozzám, bűnöshöz. Életemet teljesen a kezedbe teszem, Uram, Istenem!

A wittenbergi parókai templom északi kapuja felett áll egy idézet Luthertől, ami a megfelelő irányba terel minket: **EGY KERESZTÉNY SZÍVE AKKOR JÁR VIRÁGOKON, HA KÖZVETLENÜL A KERESZT ALATT ÁLL!**

Sr. Joela Krüger további írásai:

SJ 4un HOL VAN A ZSIDÓK KIRÁLYA?, 16 oldal

SJ 16un FELTŰNIK EGY CSILLAG, 6 oldal

SJ 20un A MEGVETÉSTŐL A HITVALLÁSIG, 12 oldal

Original title: Vollendung der Reformation – zurück zum Kreuz

© 2016, Verlag Evangelische Marienschwesternschaft e.V.

Postfach 13 01 29, 64241 Darmstadt, Deutschland. www.kanaan.org.

Magyar cím: Evangéliumi Mária-Nővérek Alapítvány, 1475 Budapest, Pf. 15.

(SJ 23 un)